

SFÂNȚA MUCENIȚĂ ELISABETA, MAREA DUCESĂ A RUSIEI

*istorisită de Cătălin Grigore
ilustrată de Adela Maria Calistru*

Însă nu era întotdeauna ușor să fii fiica unei mame atât de milostive. Câteodată Elisabeta ar fi vrut să fugă la joacă cu frații ei mai mici în loc să tricoteze fulare pentru copiii orfani sau să meargă ore în șir să împartă mâncare celor lipsiți. Dar prințesa Alice știa cum să o încurajeze. Când o vedea obosită și gata să renunțe, o îndemna cu dragoste:

— Draga mea, știu că uneori vrei mai mult să te joci cu surorile tale decât să faci fapte bune. Adu-ți aminte de fețele luminoase ale copiilor sărmani atunci când primesc din mâinile tale o haină groasă sau o jucărie. Chiar dacă obosești, să știi că jertfa ta aduce multă bucurie în casele lor. Și nu se poate să nu o simți și tu, când te odihnești seara, după atâta osteneală.

Pentru că Elisabeta își iubea mult mama, încerca din toată inima să o asculte. Mulți ani mai târziu, Elisabeta își va aminti cu drag sfaturile mamei din copilărie și le va împlini cu multă înțelepciune în viața ei.

Prin tradiție, familia Elisabetei era de credință protestantă, iar mica ducesă era foarte credincioasă și îi cerea cu stăruință lui Dumnezeu să-i lumineze mintea și să-i deschidă inima. Când a mai crescut, îi plăcea să facă lungi plimbări prin pădurile din preajma casei părintești și să adune flori sălbatice. De multe ori lua cu ea și un caiet de desen și acuarele ca să picteze florile. Ca să-i încurajeze pasiunea, părinții i-au îngăduit să picteze una din camerele casei, iar acest lucru a bucurat-o foarte mult. Pe vremea aceea, oamenii își trimiteau adesea scrisori și Elisabeta le împodobește pe ale sale cu desene, iar cei care le primeau rămâneau uimiți de talentul ei.

Elisabeta a trăit o copilărie fericită până la vârsta de paisprezece ani, când iubita ei mamă a murit răpusă de boală. În fața acestei grele încercări, ea s-a îmbărbătat cu multă maturitate ca să le poată purta de grijă fraților și surorilor mai mici. Se pricepea să-i împace pe frați când se certau, era mereu atentă și răbdătoare cu surorile ei și, de aceea, o iubeau toți foarte mult. Dar absența mamei a lăsat o durere adâncă în sufletul Elisabetei, care mai târziu se va dăruie în mod deosebit îngrijirii orfanilor.

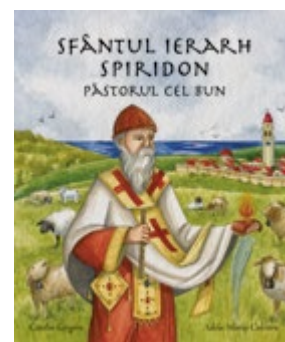
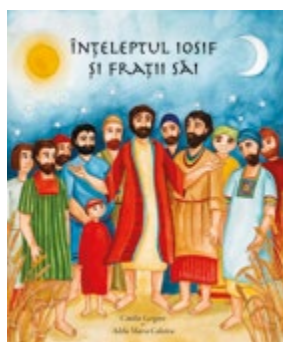
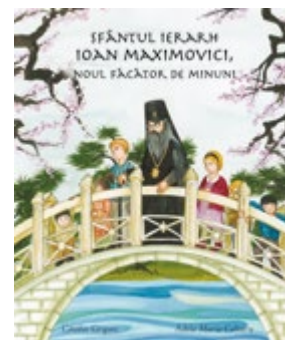
Într-una din vizitele ei la spital, stareța Elisabeta a văzut o femeie cu arsuri grave, provocate de o explozie. Tot trupul ei era o rană, numai palmele și tălpile îi rămăseseră neatînse. Medicii credeau că avea să moară, dar stareța Elisabeta s-a îngrijit de bolnavă cu multă rugăciune și dragoste. De două ori pe zi, timp de două ore și jumătate, îi pansa rănile, oprindu-se cu răbdare după fiecare mișcare, fiindcă femeia suferea la cea mai mică atingere. Cu ajutorul lui Dumnezeu și spre uimirea tuturor, femeia s-a însănătoșit și i-a mulțumit cu lacrimi binefăcătoarei sale.

Faptele de milostenie ale stareței depășeau cu mult zidurile mănăstirii. Mulți preoți de țară veneau să-i ceară ajutorul pentru refacerea bisericilor sau pentru ridicarea altora noi. Alții, care trăiau în ținuturile sălbatice ale Rusiei și care propovăduiau credința printre păgâni, găseau întotdeauna la cuvioasa Elisabeta cuvinte de îmbărbătare și ajutor în bani. Faptele ei bune erau atât de roditoare, deoarece erau însoțite de rugăciune și de sfaturile părintelui Mitrofan, înțeleptul duhovnic al mănăstirii. Stareța Elisabeta îl cinstea mult și nu făcea nimic fără binecuvântarea lui.

La Editura Iona au mai apărut:

Ediția a II-a, revăzută și îmbunătățită

Copyright © Editura Iona, 2023

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere a acestei lucrări, parțială sau integrală, prin orice mijloace, nu poate fi realizată decât cu acordul explicit al Editurii Iona.

Autor: Cătălin Grigore
Ilustrator: Adela Maria Calistru
Redactor: Cristina-Alina Carp
Tehnoredactare: Alexandra Grigore

EDITURA IONA
0724490846
E-mail: office@edituraiona.ro
Comenzi online: www.edituraiona.ro

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României.